

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a Mgr. Ing. Radovana Havelce, rozhodl o návrhu **F. P. a E. P.**, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi **Okresním soudem Praha – východ** a **Krajským soudem v Praze**, a dalších účastníků sporu vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 36 C 87/2009, na obnovu řízení a pro zmatečnost: žalobců **F. P. a E. P.** a žalovaných **P. M. a M. M.**,

t a k t o :

Návrh **s e o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Podáním doručeným dne 1. 9. 2015 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), manželé **P.** navrhli tomuto senátu rozhodnout spor o pravomoc podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který údajně vznikl mezi Krajským soudem v Praze a Okresním soudem Praha – východ ve věci žaloby na obnovu řízení a žaloby pro zmatečnost ze dne 30. 12. 2008.

Navrhovatelé se touto žalobou u Krajského soudu v Praze domáhali obnovy řízení a zrušení rozhodnutí jednak ve věci výpovědi z nájmu bytu, kde figurovali jako žalobci, jednak ve věci návrhu na vyklizení bytu, kde zastávali pozici žalovaných. Řízení ve věci výpovědi z nájmu Okresní soud Praha – východ usnesením ze dne 27. 2. 2007, č.j. 5 C 514/2006 – 8, zastavil. Krajský soud toto rozhodnutí v odvolacím řízení rozsudkem ze dne 30. 3. 2007, č.j. 28 Co 203/2007 – 12, potvrdil. Návrhu na vyklizení bytu Okresní soud Praha-východ vyhověl rozsudkem ze dne 22. 10. 2007, č.j. 6 C 192/2007 – 55, odvolání navrhovatele bylo odmítnuto usnesením ze dne 30. 6. 2008, č.j. 6 C 192/2007 – 86, toto rozhodnutí bylo poté potvrzeno Krajským soudem v Praze usnesením ze dne 22. 8. 2008, č.j. 28 Co 436/2008 – 97.

Žalobu ze dne 30. 12. 2008, již byla napadena všechna výše specifikovaná rozhodnutí, Krajský soud v Praze usnesením ze dne 19. 4. 2010, č.j. 36 C 87/2009 – 41, zamítl. Vrchní soud na základě navrhovatelí podaného odvolání toto usnesení rozhodnutím ze dne 19. 1. 2012, č.j. 11 Cmo 225/2011 – 111, zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení s odůvodněním, že se věci, o nichž bylo soudem prvního stupně rozhodnuto, ke společnému projednání nehodí. Nadto krajský soud rozhodl, aniž by zkoumal svou věcnou příslušnost. Žaloby uvedené v § 229 odst. 1 písm. a), g) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) přitom rozhoduje soud prvního stupně, který rozhodnutí vydal, tedy Okresní soud Praha – východ, zatímco žaloby z důvodu vymezeného v § 229 odst. 3 o. s. ř. rozhoduje výlučně odvolací soud, jehož rozhodnutí bylo napadeno, tedy Krajský soud v Praze.

Krajský soud následně dne 25. 6. 2012, č.j. 36 C 87/2009 – 179, zamítl žalobu proti svému usnesení ze dne 22. 8. 2008, č.j. 28 Co 436/2008 – 97. Navrhovatelí podané odvolání Vrchní soud v Praze odmítl usnesením ze dne 1. 11. 2012, č.j. 4 Co 138/2012 – 234. Řízení o dovolání navrhovatelů Krajský soud v Praze dne 27. 7. 2015 zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.

Dále vydal Krajský soud v Praze usnesení ze dne 18. 2. 2013, č.j. 28 Co 203/2007-MOP – 30, jímž zamítl žalobu navrhovatelů proti usnesení Okresního soudu Praha – východ ze dne 27. 2. 2007, č.j. 5 C 514/2006 – 8 a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č.j. 28 Co 203/2007 – 12. Vrchní soud toto usnesení potvrdil rozhodnutím ze dne 11. 4. 2013, č.j. 4 Co 4/2013 – 304.

Podle tvrzení navrhovatelů dochází ve věci k pozitivnímu kompetenčnímu konfliktu, neboť o věci nesprávně rozhodoval Krajský soud v Praze, ačkoliv o ní měl rozhodovat Okresní soud Praha – východ.

Zvláštní senát se nejprve zabýval podmínkami, za nichž může věc projednat a rozhodnout o ní.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. se podle tohoto zákona postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost (dále jen „pravomoc“) vydat rozhodnutí, jehož stranami jsou a) soudy a orgány moci výkonné územní, zájmové nebo procesní samosprávy, b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Z ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona pak plyne, že kompetenčním sporem je buď spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž již druhá strana vydala pravomocné rozhodnutí (pozitivní kompetenční spor), anebo spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků (spor negativní).

Takto vymezené kompetenční spory projednává a rozhoduje zvláštní senát (srov. § 2 odst. 1 tohoto zákona). Ten pak rozhodne, kdo (tedy která strana

kompetenčního sporu) je příslušný vydat rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení (§ 5 odst. 1 téhož zákona).

Z obsahu návrhu je patrné, že tvrzený spor se týká hodnocení, který z civilních soudů (Okresní soud Praha – východ, nebo Krajský soud v Praze) měl v daném řízení v prvním stupni o žalobě jednat. Navrhovateli vznesená otázka však nepředstavuje kompetenční spor, k jehož řešení by byl povolán zvláštní senát, neboť neexistuje spor o pravomoc mezi civilní a správní větví soudnictví; současně nejde ani o spor mezi soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy. Zvláštní senát se proto k dané věci nemohl vyjádřit, neboť neexistují ani strany sporu ani samotný spor o pravomoc.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem v projednávané věci nejsou splněny podmínky řízení o kompetenčním sporu, proto zvláštní senát podaný návrh odmítl [§ 4 zákona č. 131/2002 Sb. a § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního].

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. ledna 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu